

Принцеса Клевська. Адольф

КУПИТИ

Принцеса Клевська

Мадемуазель де Шартр бере шлюб із принцом Клевським, який її обожноє. Та коли зустрічається із блискучим герцогом Немурським, закохується до нестями. Немає іншого вибору, окрім відкритися принцові... Тепер слід чекати, що переможе: нестримний потяг до коханого чи любов і шляхетність чоловіка.

Адольф

Чарівна графська утриманка Елленора заволодіває думками юного аристократа Адольфа, і невдовзі вони вже не можуть опиратися хвилі почуттів. Вона все покинула заради нього. То невже цей зв'язок — назавжди? **«Ми боїмося віддатися взаємному коханню, бо наші почуття зрадять. Тож нумо зраджувати своє велике кохання раніше, ніж воно нас покине. Так нам розповідає любовний французький роман — саме він вперше.»** - Ганна Улюра

Розділ 1

Велич і галантність ніколи не проявлялись у Франції так блискуче, як в останні роки правління Генріха II. Цей король був статний, люб'язний і закоханий. Хоча його пристрасть до Діани де Пуатьє, герцогині де Валентинуа, почалася ще двадцять років тому, вона з роками не згасла, і він продовжував промовисто висловлювати їй свою прихильність.

Оскільки він досягав успіху в усьому, це стало однією з його найбільших розваг. Щодня організовували полювання, же-де-пом, балет, турніри з гри в кільця. Кольори та ініціали мадам де Валентинуа були всюди, і вона сама з'являлась у всіх можливих вбраннях, які тільки могла надягати мадемуазель де Ламарк, її онука, яка на той час готувалася до шлюбу. Присутність королеви виправдовувала її участь у всіх цих діях. Принцеса була вродливою, хоча її молоді роки вже минули. Вона любила велич, розкіш і розваги. Король одружився з нею, коли ще був герцогом Орлеанським. У той час його старший брат, спадкоємець, помер у Турноні. Він був принцом, тож за правом народження та завдяки своїм блискучим здібностям гідно посів місце короля Франциска I, свого батька.

Амбітний характер дозволив королеві отримувати велике задоволення від правління; здавалося, що вона легко сприймала прихильність короля до герцогині де Валентинуа і не відчувала ревності. Вона вміла майстерно приховувати почуття, тож складно зрозуміти, що відчувала насправді. З політичних міркувань їй довелося наблизити до себе цю герцогиню, щоб так наблизити до себе й короля. Монарх любив спілкуватись із жінками, навіть із тими, до кого не відчував симпатії. Він не уникав можливості бувати на королівських прийомах, де збиралися найвродливіші й найграційніші особи. На жодному іншому прийомі не було такої кількості вродливих жінок і чоловіків. Здавалося, природа задоволена, що віддала все найкраще найвеличнішим принцесам і принцам. Єлизавета Французька, яка згодом стала королевою Іспанії, вирізнялася дивовижним розумом і тією неперевершеною красою, яка й стала для неї такою фатальною. Марія Стюарт, королева Шотландії, яка щойно вийшла заміж за спадкоємця й

отримала титул королеви-дофіни, була досконалою завдяки розуму та зовнішності: вона виховувалася при французькому дворі, убираючи всю його витонченість, а народилася з таким природним чуттям прекрасного, що, незважаючи на свій юний вік, розумілась на цьому краще за будь-кого. Королева, її свекруха, і мадам, сестра короля, також любили поезію, комедію та музику. Король Франциск I любив і розвивав літературу, зокрема поезію. А його син віддавав перевагу активним розвагам, тож при дворі однаково приділяли увагу всьому цьому. Цей двір став красивим і величним завдяки безлічі принців і великих сеньйорів із надзвичайними талантами. Ті, кого я зараз назву, були прикрасою та об'єктом захоплення.

Короля Наваррського поважали всі завдяки величчю його титулу та гідності, яка вирізняла його з-поміж інших. Він був визначним полководцем, а герцог де Гіз надихав його на битви, коли він змушений був залишати свій генеральський пост і битися пліч-о-пліч із простими солдатами. Також герцог був наддурно відважним, зміг досягнути значних успіхів, і жоден великий полководець не міг дивитись на нього без заздрості. Його відвага поєднувалася з іншими важливими талантами: блискучим розумом, шляхетною і щирою душею, а також видатними рисами полководця і державного діяча. Кардинал Лотаринзький, його брат, вирізнявся великими амбіціями, гострим розумом і чудовим красномовством, а також здобув глибокі знання, які використовував для захисту католицької релігії, яка зазнавала утисків. Кавалер де Гіз, якого відтоді в усій Європі називали видатним настоятелем, був улюбленим принцом, статним, розумним, вправним та відважним. Принц де Конде, попри невисокий зріст і не надто гарну зовнішність, мав велику й щедрю душу, а також розум, завдяки якому здавався привабливим навіть найвродливішим жінкам. Герцог де Невер, чие життя минало у війнах і на високих посадах, попри трохи похилий вік залишався окрасою двору. У нього було троє надзвичайно гарних синів; середульший мав титул принца Клевського і був гідним продовжувачем роду: хоробрий і величний, наділений розважливостю, яка рідко трапляється в юнацькому віці. Віконт де Шартр, який походив зі старовинного роду де Вандом, що цінували й поважали навіть чистокровні принци, вирізнявся і у військовій справі, і в галантності. Він був красивий, статний, сміливий,

щедрий і щирий; усі ці риси яскраво сяяли в ньому. Зрештою, лише його можна було порівняти з герцогом де Немуром, якби хтось узагалі міг собі дозволити його порівнювати. Цей принц і справді був шедевром матінки-природи: за тілобудову, яка дивувала всіх, його вважали найкрасивішим у світі. Те, що вирізняло його з-поміж інших, — це незрівнянна відвага й розум. Зовнішня краса та шляхетні вчинки, притаманні тільки йому, весела вдача, що подобалась як чоловікам, так і жінкам, надзвичайна вправність у всьому, до чого брав-ся, стиль одягу, який усі намагалися наслідувати, проте не могли повторити, і, зрештою, вираз обличчя, завдяки якому всі погляди були прикуті лише до нього, хоч де він з'являвся. Не було жодної придворної дами, яка не стала б популярнішою завдяки його прихильності. Мало хто з тих, до кого він прив'язувався, міг похвалитися, що зумів йому відмовити та встояти проти спокуси. Ба навіть кілька дам, до яких він не виявляв знаків уваги, не встояли й закохались у нього. Він вирізнявся такою ніжністю і галантністю, що не міг залишити поза увагою тих, хто намагався йому сподобатися: саме тому в нього було кілька коханок, але кого він кохав насправді — не знав ніхто. Він часто навідувався до дофіни. Краса принцеси, її ніжність, бажання сподобатися всім та особлива повага, яку вона виявляла до принца, часто змушували вірити, що він прихильний саме до неї. Месьє і мадам де Гіз, чиєю племінницею вона була, значно збільшили свій вплив і престиж завдяки її шлюбу; вони прагнули зрівнятися з чистокровними принцями й розділити владу з конетаблем де Монморансі. Король покладався на нього, дозволяв управляти справами й ставився до герцога де Гіза та маршала де Сен-Андре як до фаворитів. Але ті, кого наближала до його особи або прихильність, або справи, могли зберігати своє становище, тільки підкорившись герцогині де Валентинуа. Вона вже не була ані молодою, ані красивою, проте керувала королем з такою абсолютною владою, що вважалася справжньою володаркою його та держави.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ